

Olli Järvinen

NAHKAESILIINASTA VIILTÄJÄ-JACKIIN
Whitechapelin vuoden 1888 murhien uutisointi The
Manchester Guardianissa

TIIVISTELMÄ

Olli Järvinen: Nahkaesiliinasta Viiltäjä-Jackiin – Whitechapelin vuoden 1888 murhien uutisointi The Manchester Guardianissa
Kandidaatintutkielma
Tampereen yliopisto
Historian tutkinto-ohjelma
Toukokuu 2022

Tässä kandidaatintutkielmassa analysoin The Manchester Guardian-lehden uutisointia vuoden 1888 aikana tehdyistä Suur-Lontoon Whitechapelin kaupunginosan murhista. Whitechapelin murhien tapaus tunnetaan vielä nykypäivänä ja eritoten populaarikulttuurissa paremmin Viiltäjä-Jackin myytistä johtuen tapauksen luonteesta ja sensaationhakuudesta uutisoinnista aikalaislehdistön toimesta. Nykyään Whitechapelin murhia pidetäänkin yleisesti ensimmäisenä modernina sarjamurhatapauksena. The Manchester Guardian oli vahvasti riippuvainen muun lehdistön uutisoinnista oman uutisointinsa kohdalla. Analyysin pohjalta selvitän, millaista muutosta pääotsikoiduissa uutisissa tapauksen edetessä tapahtui erityisesti käytetyn retoriikan kohdalla ja millainen kuva sillä puolestaan onnistuttiin välittämään lukijalle.

The Manchester Guardianin uutisoinnissa tapahtuva muutos tapahtuu siis retorisin keinoin, kun uutisointi siirtyy graafisesta julmien murhien kuvailemisesta sekä uhrien sosiaalisen statuksen korostamisesta aina murhaajan henkilöllisyyden arvuutteluun, myöhäisviktorianaisen ajan sosiaalisten ongelmien, kuten esimerkiksi antisemitismin ja ksenofobian levittämiseen sekä paikallisen poliisin ratkaisukyvyttömyyden rankkaan arvosteluun. Tapauksen edetessä murhaaja saa myös kaksi lempinimeä lehdeltä, Nahkaesiliina ja Viiltäjä-Jack. Tapausten graafinen kuvailu uutisissa antaa lukijalle todella raa'an ja verisen kuvan murhista ja niihin liittyvistä mahdollisista tapahtumista, samalla tietoisesti valitulla retoriikalla levittäen juutalaisvastaisuutta ja muukalaisvihaa lukijoiden joukossa, mitkä olivat jo valmiiksi todella suuria ongelmia Suur-Lontoossa 1880-luvulla. Murhaajalle lempinimen antaminen taas pyrkii luomaan sensaatiomaisesti kauhua ja pelkoa lukijassa, kun murhaaja tehdään näin ollen lukijalle "tutuksi" ja tuodaan lähemmäs.

Muutos uutisoinnissa tapahtuu murha kerrallaan, ja otsikoista pyritään tekemään yksi toisensa jälkeen entistä houkuttelevampia lukijoille. Uutisissa kuitenkin toistuu hyvin pitkälti samanlainen kaava jokaisen murhan kohdalla, eikä uutisoinnissa nähdä mitään järjestyttävää rakenteellista muutosta tapauksen edetessä. The Manchester Guardianin uutisointi noudattaa hyvinkin tarkasti viktorianaisen ajan sensaationhakuisten pennilehdistön tyyliä uutisoinnissaan, mikä johtuu siitä, että lehti on erittäin riippuvainen muiden lehtien tekemistä uutisista ja jakamista tiedoista.

Avainsanat: rikoshistoria, rikosuutiset, sensaatiouutiset, sanomalehtihistoria, Viiltäjä-Jack, viktorianainen aika, murhaaja, sarjamurhaaja, Whitechapel, East End, Lontoo, Suur-Lontoo, The Manchester Guardian, The Guardian, ksenofobia, antisemitismi

Tämän julkaisun alkuperäisyys on tarkastettu Turnitin OriginalityCheck –ohjelmalla.

Sisällysluettelo

1. JOHDANTO.....	1
1.1 Tutkimusmenetelmä, tutkimuskirjallisuus ja lähteet.....	2
1.2 Whitechapelin murhien taustaa.....	3
1.3 The Manchester Guardian ja aikalaislehdistön historiaa	5
2. KAHDEN ENSIMMÄISEN MURHAN UUTISOINTI	7
3. VIISI MYÖHEMPÄÄ MURHAA.....	9
3.1 Mary Ann Nichollsin murhan uutisointi.....	9
3.2 Annie Chapmanin murhan uutisointi.....	12
3.3 Elizabeth Striden ja Catherine Eddowesin murhien uutisointi.....	17
3.4 Mary Jane Kellyn murhan uutisointi.....	20
4. PÄÄTELMÄT	22
LÄHTEET JA KIRJALLISUUS	24

1. Johdanto

3. huhtikuuta 1888–13. helmikuuta 1891 välisenä aikana Suur-Lontoon poliisilaitoksen toimesta selvitettiin kaikkiaan yhtätoista Lontoon East Endissä, tarkemmin sanoen Whitechapelissa, tehtyä murhaa. Suur-Lontoon poliisin arkistossa ne tunnetaan yhteisnimellä ”Whitechapel Murders”, eli ”Whitechapelin murhat”.¹ Whitechapelin murhia pidetään yleisesti ensimmäisenä modernina sarjamurhana, eritoten siihen liittyneen aikalaislehdistön sensaationhakuisen uutisoinnin ansiosta, jonka myötä syntyi myös Viiltäjä-Jackin kultti. Tutkielmassa tutkinkin The Manchester Guardian sanomalehden uutisointia näistä murhista vuoden 1888 aikana. Tutkielma sivuaa Iso-Britannian lehdistön historiaa sekä rikosuutisoinnin historiaa.

Varsinainen tutkimuskysymys siis on, miten Whitechapelin murhista uutisoitiin Manchester Guardianissa vuonna 1888, ja miten uutisointi mahdollisesti muuttui vuoden aikana? Aineistoksi olen kerännyt Whitechapelin murhia käsitteleviä uutisartikkeleita The Manchester Guardianista. The Manchester Guardianin murhia käsittelevien uutisartikkelien kautta pyrin tutkimaan, millaista sisältöä uutisissa oli, millaisia otsikoita uutisoinnissa hyödynnettiin, millaista retoriikkaa uutisissa käytettiin ja millainen kuva murhista The Manchester Guardianin uutisten välityksellä luotiin. Pyrin myös tutkimaan, oliko muun lehdistön uutisoinnilla mahdollisesti vaikutusta siihen, miten The Manchester Guardian käsitteli murhia omissa uutisissaan.

Tutkielmassa käyn myös läpi tarkemmin Whitechapelin kaupunginosan taustoja pyrkien näin selventämään, miksi juuri Whitechapel oli otollinen paikka tällaiselle raakalaismaiselle rikollisuudelle. Tässä kohtaa tarkastelenkin hieman myöhäisviktorianaisen ajan Lontoon sosiaalishistoriallista taustaa tapauksen selventämiseksi, keskittyen siis Whitechapelin alueen sosiaalisiin ongelmiin, jollaisiksi on esitetty esimerkiksi uhrien eli alempiluokkaisten prostituoitujen naisten asemaa Whitechapelissa 1880-luvulla sekä myös sijaiskärsijäksi murhaepäilyissä joutuneita köyhiä ulkomaalaisia juutalaisia.² Käyn tutkimuksen pohjustuksessa myös läpi itse The Manchester Guardian-lehden omaa historiaa ja tarkastelen yleisesti samalla aikalaislehdistön historiaa ja

---

¹ Cook 2012, s. 25-40.

² Walkowitz 1992, s. 241-261.

taustaa, jotta työn luonnetta sekä uutisista tehtyjä päätelmiä ja havaintoja olisi hieman helpompi ymmärtää tutkimuksen kannalta.

1.1 Tutkimusmenetelmä, tutkimuskirjallisuus ja lähteet

Tutkimuksen aikarajaus on tehty vuoteen 1888 ja sen aikana tehtyjen murhien uutisointiin The Manchester Guardianissa. Tämä rajaus on valittu siksi, että vuoden 1888 tähän tapaukseen liittyvistä yhdestätoista murhasta tehtiin peräti seitsemän, kun vuosien 1889–1891 välisenä aikana tehtiin tapaukseen liitettynä yhteensä vain neljä murhaa³, joten vuosi 1888 on selvästi tämän tapauksen kohdalla aktiivisin ja siinä mielessä kiinnostavin ja jopa tärkein. Vuoden 1888 viittä myöhäisempää syksyn murhaa pidetään myös yleisesti yhden ja saman murhaajan, eli tässä tapauksessa lehdistön rakastaman pahamaineisen Viiltäjä-Jackin tekemänä, kun taas myöhempien vuosien surmia pidetään niin sanotun kopiomurhaajan tekoina, vaikka varmuutta näille väitteille ei olekaan voitu todistaa.⁴

Tutkimus on laadullinen eli kvalitatiivinen tutkimus. Tutkimuksessa keskitytään uutisten sisältöön, uutisissa käytettyyn retoriikkaan, uutisten otsikointiin ja otsikoiden retoriikkaan. Käsiteltäväksi aineistoksi on valikoitu pääotsikoilla otsikoidut murhiin liittyvät uutiset, joten täten esimerkiksi yleisönosastokirjoitukset, uutisten tiivistelmät tai kirjeenvaihtajien omat kommentit on jätetty pois, jotta aineisto olisi yhtenäinen ja tutkimuksen kannalta oikeanlaatuinen. Tutkimuksen aineistona toimii The Manchester Guardian-sanomalehden vuoden 1888 lehdet, joista on valittu käsiteltäväksi numerot poliisin arkiston Whitechapelin murhia käsittelevän kansion raporttiin kirjattujen murhien päivämäärien mukaan.⁵ The Manchester Guardianin sanomalehdet löytyvät The Guardianin omasta verkkoarkistosta valokopioituna.⁶

Tutkimuskirjallisuudeksi tutkimusta varten olen valinnut arvostetun britannialaisen historioitsijan Andrew Cookin teoksen ”Jack the Ripper”, joka käsittelee yleisesti Whitechapelin murhia ja ”Jack the Ripperin” myyttiä. Mainittavana erikoisuutena teoksessa on suoraan Suur-Lontoon poliisin

---

³ Cook 2012, s. 25-40.

⁴ Cook 2012, s. 90-97.

⁵ Cook. 2012, s. 28-37.

⁶ The Guardian Digital Newspaper Archives, The Guardian Archives, <https://theguardian.newspapers.com> (viitattu 17.5.2022).

arkistosta kopioidut tiedot ja raportit murhista. Toiseksi teokseksi olen valinnut yhdysvaltalaisen historioitsija Lewis Perry Curtisin teoksen ”Jack the Ripper and The London Press”, joka käsittelee Whitechapelin murhien uutisointia ja ”Jack the Ripperin” myytin ilmenemistä aikalaislehdissä. Curtisin teoksesta saa hyvän pohjan Whitechapelin kaupunginosan historialle sekä taustan murhille, mutta myös erinomaisen katsauksen aikalaislehdistöön, rikosuutisoinnin historiaan sekä aikalaislehdistön sensaationhakuiseen uutisointiin ja sen motiiveihin. Kolmantena tutkimuskirjallisuutena on Judith R. Walkowitzin teos ”City of dreadful delight: narratives of sexual danger in late-Victorian London”, joka antaa tutkimukselle hyvän pohjustuksen avaamalla hieman Whitechapelin alueen sosiaalihistoriallista puolta ja samalla avaten myös prostituoitujen naisten asemaa myöhäisviktorianisessa Lontoossa. Walkowitzin teos myös antaa hyvin tietoa aikalaisesta antisemitismistä sekä rasismista, mitkä olivat tuon ajan yhteiskunnassa jo suuri ongelma.

On myös suhtauduttava hieman lähdekriittisesti The Manchester Guardian-sanomalehtien valokopioituihin versioihin The Guardianin verkkoarkistossa. Osa lehdistä on niitä kopioidessa joko heilahtanut tai muuten vain ylivalottunut, jolloin niiden tulkitseminen on täysin mahdotonta koska luettavaa tekstiä ei käytännössä ole lainkaan näissä numeroissa. Toinen ongelma on erilaiset repeämät sanomalehti paperissa, kulumat tai muut roiskeet sekä tahrat ja erilaiset virheelliset taitokset, jotka myös valokopioiduissa versioissa häiritsevät aika-ajoin niiden tutkimista ja tulkitsemista, kun ne joko leikkaavat tekstistä osan pois tai peittävät yhden tai useampia kirjaimia. Painotavasta johtuen osasta kirjaimista on joskus myös hyvin vaikea saada selvää, ja kirjaimia joutuu arvailemaan tai tulkitsemaan, mikä osaltaan vaikeuttaa tutkimustyötä. Myös lehtien kieli eli englanti on otettava huomioon, koska englanninkielisillä sanoilla ja joillakin ilmauksilla on hyvin erilainen tarkoitus ja käsite kuin mitä suomen kielessä on.

1.2 Whitechapelin murhien taustaa

Whitechapelin kaupunginosasta Itä-Lontoossa on tehty hyvin erilaisia tulkintoja ja kuvaelmia historian aikana, ja sen vuoksi onkin nykyaikaisena historian tutkijana mahdotonta mennä sanomaan, mikä esitetyistä tulkinnoista tai kuvaelmista on eniten paikkansa pitävä ja mikä taas mahdollisesti tarkoituksellista liioittelua. Yleinen käsitys ja kuva esitettyjen tulkintojen mukaan on, että Whitechapelin kaupunginosa oli jo 1830-luvulta lähtien alkanut kehittyä yhä enemmän ja enemmän ghettomaisemmaksi slummiksi, missä ja ihmiset pakkautuivat hyvin ahtaasti ja tiiviisti asumaan. Väestö alueella kuului joko ”köyhiin”, keillä oli päivittäisiä vaikeuksia saada päivittäiset

elämäntarpeet täytettyä, tai ”hyvin köyhiin”, keihin lukeutui puolestaa yksi kolmasosa koko alueen asukkaista. Whitechapel kasvoi vuosikymmenten aikana monikulttuuriseksi ”keskukseksi”, kun Länsi-Eurooppalaiset ja Itä-Aasialaiset loivat alueelle värikkään sekoituksen eri etnisyyksiä, aksentteja, ruokakulttuureja sekä erilaisia tapoja eri kulttuureista. Erityinen vaikutus tähän oli sillä, että vuodesta 1880 alkoi Venäjältä ja itäisestä Euroopasta tulvia joukkovainoa pakenevia juutalaisia. Whitechapelin alueen juutalaiskanta olikin vuoteen 1887 mennessä noussut noin 45 000 juutalaisesta aina yli 909 000 juutalaiseen, ja vielä moni oli vasta matkalla alueelle.⁷ Juutalaisia pidettiin ajan käsitysten mukaan yleisesti uskonnollisina fanaatikkoina, joita tämän vuoksi pidettiin myöskin vaarallisina.⁸

1880-luvulle tultaessa Whitechapelista oli siis tullut käytännössä symboli Lontoon sosiaalisille ongelmille sen alueella asuneiden ”hylkiöiden” ansiosta. Alueen jatkuvasti huonontuneet elinolot ja olosuhteet olivat omiaan kiihdyttämään nousevaa poliittista kriisiä, kun East End alueena köyhtyi ja työttömät ihmiset alkoivat käyttäytymään uhkaavasti, aiheuttaen näin ollen muun muassa muukalaisvastaisia ja antisemitistisiä protesteja. Keskiluokkaisia ihmisiä ei kuitenkaan kiinnostanut niinkään Whitechapelin ja East Endin materialistiset ongelmat, vaan he olivat enemmän kiinnostuneita alueen patologisista ongelmista, joita heidän mukaansa alueen köyhälistö aiheutti, kuten esimerkiksi katurikollisuutta, prostituutiota ja kulkutauteja.⁹

Whitechapel oli keskiluokkaisille ihmisille pahamaineinen, huono paikka, joka sijaitsee lähellä kaupallista keskusta, johon pääsee helposti West Endistä julkisilla kulkuneuvoilla sekä yksityisillä vaunuilla. Keskiluokkaisille ihmisille Whitechapel tuntui vieraalta paikalta, jota pidettiin kosmopoliittisen kulttuurin keskuksena ja ulkomaalaisten siirtolaisten ja pakolaisten yrittäjien pesänä. Whitechapel oli keskiluokkaisissa piireissä tunnettu myös pahamaineisena sen lukuisten kodittomien ja rikollisia suojelevissa yleisissä majoituksissa asuneiden köyhien ihmisten takia. Tälle kunnioitettavalle lukuyleisölle Whitechapelin kaupunginosa tarjosikin siis karun ja suorastaan sensaatiomaisen taustan raakalaismaisille murhille: Whitechapel oli moraaliton maisema valoa ja pimeyttä, laittoman seksin ja rikollisuuden ala-alue täynnä jännitystä ja vaarallisuutta.¹⁰

---

⁷ Curtis 2001, s. 32-37.

⁸ Walkowitz 1992, s. 241.

⁹ Walkowitz 1992 s. 227-228.

¹⁰ Walkowitz 1992 s. 228

Arviot prostituoitujen määrästä Lontoossa vaihtelivat suuresti, sillä ensinnäkin Iso-Britannian valtio ei säädellyt seksityöläisyyttä yhtä tiukasti ja tarkasti kuin mitä esimerkiksi Ranska sääteli. Monet naiset olivat myös ”tavallisia” prostituoituja mieluummin kuin kokoaikaisia seksityöläisiä, jotka etsivät asiakkaita yöllisen kiertelyn jälkeen pystyäkseen maksamaan väliaikaisen yösjansa jossain ”likaisessa” yleismajoituksessa. Koska he pyrkivät välttämään rivoa ja irstasta käyttäytymistä, suurin osa heistä pystyi toteuttamaan ammattiaan mahdollisen pienellä pidätetyksi tulemisen riskillä. Heille oli tosin paljon vaikeampaa puolestaan välttää alkoholismia tai sukupuolitauteja. Tartuntatautilain kumoamisen jälkeen vuonna 1886 monet ”kunnioitetut” viktoriaanisen aikakauden ihmiset tunsivat alistuvansa sellaisen luokan olemassaoloon, jota he eivät pitäneet vain moraalittomana ja saastuneena, vaan peräti myös vaarallisena. Monista yrityksistä huolimatta prostituutiota ei saatu kuriin Lontoossa, kunnes vasta rohkean ”ristiretkeläisen” Frederik Charringtonin saavuttua. Tämä rikkaasta perheestä tullut mies perusti yhden miehen kampanjan bordellin pitäjiä vastaan, julisti vuosien 1887–1888 aikana sodan ”moraalittomia tuloja” vastaan ja painosti poliisin sulkemaan lukuisia ”pahuuden pesiä”, eli bordelleja. Hänen onnistumisensa omassa sodassaan prostituutiota vastaan tuli kuitenkin maksamaan tulevaisuudessa runsaasti, kun noin kahden sadan bordellin sulkeminen East Endissä ajoi satoja prostituoituja kaduille yöksi, joista moni heistä joutuikin lopulta pahamaineisen murhaajan Viiltäjä-Jackin veitsen ja julmien väkivaltaisuuksien uhriksi.¹¹

1.3 The Manchester Guardian ja aikalaislehdistön historiaa

The Manchester Guardian perustettiin vuonna 1821 John Edward Taylorin toimesta, ja ensimmäinen lehti julkaistiin jo 5.5.1821. Lehden tarkoituksena oli tukea liberaalia ideologiaa vuoden 1819 Peterloon verilöylyn¹² jälkeen Manchesterissa tänä aikana kasvavan maissilakeja vastustaneen kampanjan yhteydessä. The Manchester Guardiania julkaistiin viikoittain lauantaisin aina vuoteen 1836 saakka, jolloin julkaisupäiväksi lisättiin myös keskiviikko. Vuonna 1855 sanomalehtien leimaveron poistuminen mahdollisti vihdoin lehtien julkaisemisen päivittäin alennettuun kahden

---

¹¹ Curtis 2001, s. 46-47.

¹² Peterloon verilöyly oli St. Peter's Fieldsissä Manchesterissa 16.8.1819 tapahtunut väkivaltainen yhteenotto, jossa kuoli 18 ihmistä ja loukkaantui satoja, kun ratsuväki hyökkäsi noin 60 000 ihmisen väkijoukon sekaan. Osapuolina verilöylyssä olivat joukko mielenosoittajia, jotka vaativat erilaisia parlamentaarisia uudistuksia, kuten esimerkiksi äänioikeutta, ja toisena osapuolena oli väkivaltaisesti tämän mielenosoituksen hajottaneet paikalliset sotilasyksiköt.

pennin hintaan. The Manchester Guardian saavutti kansallista ja kansainvälistä tunnustusta CP Scottin toimiessa päätoimittajana, joka myös toimi virassaan 57 vuotta, alkaen vuodesta 1872. The Manchester Guardian toimitettiin ja julkaistiin Lontoossa, mutta sillä oli niemensä mukaisesti myös toimitusta ja julkaisua Manchesterissa.¹³ Scott osti lehden vuonna 1907 Taylorin pojan kuoleman jälkeen ja lupasi, että perustajan testamentissa määrätyt periaatteet säilyttäisivät lehden itsenäisyyden.¹⁴ Nykyään lyhennetyssä muodossa toimiva The Guardianin painettu sanomalehtiversio julkaistaan yhä tänäkin päivänä Iso-Britanniassa maanantaista lauantaihin kuutena päivänä viikossa.¹⁵

Yrittäjätaustainen ja koulutettu keskiluokka muodosti valtaosan sanomalehden lukijakunnasta 1850-luvulla, mutta lukutaitoiset työläiset eivät olleet kuitenkaan kovin kaukana perässä. Käsityöläiset ja tehdastyöläiset, keillä oli penni tai pari ylimääräistä laittaa sanomalehteen, tulivat sanomalehtikulttuurin pariin suurina joukkoina paranneltuaan ensin omia luku- ja kirjoitustaitojaan sekä sunnuntai kouluissa, että valtion tukemissa peruskouluissa. Sanomalehtien lukijamäärä oli 1860-luvun jälkeen noussut jo yli kuuteen miljoonaan. Tämä nousu ei tosin liittynyt niinkään lukutaidon lisääntymiseen ja kehittymiseen työläisten parissa, vaan enemmänkin päivittäisten ja viikoittaisten sanomalehtien painokustannuksien ja hintojen laskemiseen. Näin ollen työläisillä oli varaa ostaa sanomalehtiä ilman, että he joutuivat jättämään itselleen rakkaat ja tärkeät tuopilliset olutta tai mahdolliset tupakat ostamatta. Toimittajat ja journalistit, ketkä työskentelivät niin sanotulle ”pennilehdistölle”, tiesivät kuinka tyydyttää alemmankin kastin tarpeet ilman, että keskiluokkaisten lukijoiden tarpeet sanomalehtien kulutuksessa kärsivät.¹⁶

1830-lvun jälkeen rikosuutiset kokivat suuren nosteen aivan jokaisessa lehdessä ja jokaisen lukijan kohdalla. Monet lukijat huolimatta yhteiskunnallisesta statuksestaan nauttivat yhä enenevässä määrin pelkästä uutisten viihdearvosta, erityisesti jos ne liittyivät katastrofeihin tai rikoksiin, joista etenkin murhat olivat erityisen kiinnostavia.¹⁷ Suurin osa aamulehdistä alkoi seuraamaan sunnuntai

---

¹³ The Guardian Digital Newspaper Archive, The Guardian Archives, <https://theguardian.newspapers.com/paper/the-guardian/5077/> (viitattu 15.5.2022).

¹⁴ The Guardian, ”History of The Guardian” <https://www.theguardian.com/gnm-archive/2002/jun/06/1> (viitattu 15.5.2022).

¹⁵ The Guardian, ”The Guardian reaches one million digital subscriptions milestone” <https://www.theguardian.com/gnm-press-office/2021/dec/14/the-guardian-reaches-one-million-digital-subscriptions-milestone> (viitattu 15.5.2022)

¹⁶ Curtis 2001, s. 55-56.

¹⁷ Curtis 2001, s. 56.

ja iltalehdistön mallia uutisoinnissa, ja alkoivat antamaan enemmän palstatilaa rikosuutisille, urheilu-uutisille, lyhyille tarinoille ja teatteri arvioille johtavien poliitikkojen puheiden palstatilan kustannuksella. Sunnuntai lehdistö julkaisi todella karmeita tarinoita kuolemasta ja katastrofeista, tiivistäen poliittiset ja taloudelliset tapahtumat lukijaystävälliseen muotoon, ja alennettuaan vielä hintansa vaivaiseen penniin, muu lehdistö sai todistaa sunnuntai lehdistön rajua taloudellista menestystä myyntilukujen suhteen. Kaikki kokeneet toimittajat tiesivät siis tässä vaiheessa sen, että sensaationhakuisesti kirjoitetut tragediat ja rikokset, jotka toimivat ”skuppeina”, myivät paljon enemmän lehtiä kuin mitä tavalliset uutiset ja poliitikkojen kuivat puheet lehtien palstoilla myivät.¹⁸

Sensaatiouutisille oli siis luotu pohja jo 1830-luvulta lähtien. Kilpailusta huolestuneet sanomalehtien päätoimittajat alkoivat antamaan lisää tilaa ja entistä isompia otsikoita kaikille murhille, jotka sisälsivät edes vaatimattomia määriä mahdollisia mysteerin piirteitä tai raakuutta. Toimittajat saattoivat pidättää joitakin ruumiinavauksesta saatuja tietoja itsellään, mutta siitä huolimatta graafiset kuvaukset vammautuneista ruumiista, poltetuista, puukotetuista tai ammutuista ihmisistä tekstin muodossa silti sisälsivät tarpeeksi voimakasta ja tunteita herättävää viihdearvoa, että ne pystyivät joko shokeeraamaan tai stimuloimaan lukijaa. Kauan ennen 1880-lukua lehdet tekivät sensaatiouutisia laiva- ja junaonnettomuuksista, suurista tulipaloista, räjähtävistä kuumavesisäiliöistä, sotilaallisista taisteluista, erilaisista katastrofeista, rohkeutta tai sankarillisuutta vaatineista teoista sekä kaikista epätavallisista rikoksista. Näin ollen siis viktoriaanisen ajan sanomalehtien sensaationaalisuus ei koskenut pelkästään pelkkiä murhia, vaan myös hieman arkipäiväisempiäkin aiheita.¹⁹

2. Kahden ensimmäisen murhan uutisointi

Viiltäjä-Jackin ensimmäisen uhrin, Emma Elizabeth Smithin, murhasta ei uutisoida The Manchester Guardianissa ollenkaan. Hänen nimeään tai tapaustaan ei mainita yhdelläkään sanalla yhdessäkään vuoden 1888 huhtikuun aikana julkaistussa The Manchester Guardianin numerossa.²⁰ Tähän perustuen onkin siis syytä olettaa, että koska huhtikuun aikana Smithin murhasta ja väkivaltaisesta kaltoinkohtelusta ei kirjoitettu yhtään mitään, siitä ei myöskään kirjoitettu The Manchester

---

¹⁸ Curtis 2001, s. 57-58.

¹⁹ Curtis 2001, s. 68-69.

²⁰ The Manchester Guardianin huhtikuun numerot

Guardianissa mitään toukokuun, kesäkuun tai heinäkuun aikana ennen seuraavan uhrin, Martha Tabramin tapauksen mahdollista uutisointia elokuussa.

Tosin järjestyksessään toinen uhri, Martha Tabram, koki tismalleen samanlaisen kohtalon kuin mitä ensimmäinen uhri Emma Smith koki, eli häneen kohdistuneesta raa'asta väkivallasta ja julmasta murhasta ei myöskään uutisoitu The Manchester Guardianissa yhdessäkään vuoden 1888 elokuun aikana julkaistussa numerossa sanallakaan.²¹

Ensimmäisen kerran Smithin ja Tabramin tapauksiin viitataan The Manchester Guardianissa ohimennen vasta kolmannen murhan uhrin, Mary Ann Nichollsin murhaa käsittelevässä ensimmäisessä uutisessa vuoden 1888 syyskuun ensimmäisen päivän lehdessä. Lehti viittaa Smithin ja Tabramin tapauksiin mainiten Nichollsin tapauksen olevan ”jälleen toinen entistä vastenmielisempi rikos kuin mitä jo aiemmin samalla alueella tehdyt henkirikokset”.²² Tässäkään yhteydessä ei siis saada täysin suoraa viittausta Smithin ja Tabramin tapauksiin, mutta ne eittämättä kuuluvat näihin ”aiemmin samalla alueilla tehtyihin vastenmielisiin” rikoksiin.

Virallisesti Smithin ja Tabramin tapauksiin viitataan suoraan kuitenkin jo heti seuraavassa The Manchester Guardianin numerossa, eli syyskuun kolmannen päivän lehdessä toisessa Nichollsin murhaa käsittelevässä uutisessa, kun lehti kirjoittaa ”tämän olevan jo kolmas murha muutaman kuukauden sisään tällä samaisella alueella”. Samassa uutisessa myös kuvaillaan, miten ”jokaisessa tapauksessa uhrit ovat olleet naisia ja murhat on suoritettu julmalla tavalla”, mainiten Tabramin tapauksen päivämäärän kanssa. Myös ”julgasti” raadeltu Tabramin ruumis mainitaan tässä yhteydessä.²³

Muissa lehdissä suhtautuminen Smithin ja Tabramin murhiin oli aluksi samanlainen, eli niitä pidettiin lähinnä vain yksittäisinä tapauksina, mitkä eivät vaatineet saatikka edes saaneet suurta huomiota tai olleet edes uutisen arvoisia. Vasta Mary Ann Nichollsin murhan kohdalla lehdistössä alettiin rakentamaan narratiivia, jonka mukaan murhien takana uskottiin olevan joko yhden yksittäisen saman tappajan tai jopa kokonaisen jengin. Muut lehdistö, kuten esimerkiksi The Star,

---

²¹ The Manchester Guardianin elokuun numerot

²² The Manchester Guardian 1.9.1888 “Shocking Murder of a Woman in Whitechapel”, s. 7.

²³ The Manchester Guardian 3.9.1888 “The Murder in Whitechapel. The Body Identified.”, s. 6.

The Times ja Daily News alkoivat uutisoimaan tapauksesta juuri tällä narratiivilla. The Star ja etenkin sen päätoimittaja Ernest Parke onkin pidetty ensimmäisenä, kuka yhdisti Emma Smithin ja Martha Tabramin murhat Mary Ann Nichollsin murhaan, luoden näin ollen kolmesta toisiinsa toistaiseksi liittymättömästä murhasta yhden murhien sarjan, mikä olisi myös yhden ja saman sarjamurhaajan tekosia.²⁴

The Star oli vahvasti sitä mieltä yhdessä London Adviser-lehden kanssa, että kyseessä oli nimenomaan yksittäinen murhaaja, eikä mikään kokonainen jengi, kuten The Times ja Daily News olivat pohtineet. Etenkin The Star-lehden näyttämän esimerkin ansiosta muu lehdistö muisti nostaa uutisoinnissaan esille sitä, miten kaikki uhrin olivat julmalla tavalla murhattuja ”epäonnekkaaseen” luokkaan kuuluneita naisia. Näin ollen lehdistö oli tässä vaiheessa valinnut vallitsevan narratiivin, mikä tulisi myös hallitsemaan tulevien kuukausien Whitechapelin murhien uutisoinnin luonnetta.²⁵

Tästä voikin siis myös päätellä hyvin sen, että The Manchester Guardian seurasi hyvin tarkasti muiden lehtien uutisointityyliä ja narratiivia, ja alkoi myös itsekin uutisoimaan Whitechapelin murhasta tällä samaisella narratiivilla, minkä mukaan julmien ja raakojen murhien takana oli vain yksi ja sama murhaaja, ja että kaikki kolme murhaa olivat toisiinsa liitännäisiä, vaikka mitään todisteita tästä ei varsinaisesti yhdelläkään lehdellä oikeasti edes ollut. The Manchester Guardian esittää ensimmäistä kertaa poliisin antaman arvion samasta murhaajasta vasta 4.9.1888 julkaistussa lehdessä paikallisen kuolinsyytutkijan haastattelun yhteydessä.²⁶

3. Viisi myöhempää murhaa

3.1 Mary Ann Nichollsin murhan uutisointi

Ensimmäisessä Mary Ann Nichollsin murhaa käsittelevässä uutisessa lauantaina 1.9.1888 ilmestyneessä The Manchester Guardianin numerossa murhaa kuvailtiin ”sensaatiomaiseksi rikokseksi, minkä uhrina oli toistaiseksi tunnistamaton 35–40-vuotias nainen, joka oli murhattu

---

²⁴ Cook s. 41.

²⁵ Cook s. 23-24.

²⁶ The Manchester Guardian 4.9.1888 “The Tragedy in Whitechapel. The Inquest”, s. 7.

barbaarisella tavalla”.²⁷ Tapausta käsittelevä laaja uutinen on otsikoitu korostaen murhan luonnetta: ”järkyttävä naisen murha Lontoossa”. Uutisessa itsessään korostetaan tapauksen ”barbaarisuutta”, ”julmuutta” ja ”järkyttävyyttä” kuvaamalla erittäin tarkasti kaikkia uhrin ruumiin vammoja, kuten ”miten uhri makasi verilammikossa kurkku viillettyä auki korvasta korvaan”, mainiten myös uhrin täysin silvotut vaatteet. Uutisessa kuvataan yksityiskohtaisesti uhrin alavartalon vammoja sekä myös käsiin ja kasvoihin kohdistuneet ruhjeet, joiden todetaan olevan merkkejä ”kovasta kamppailusta hyökkääjää vastaan”. Uutiseen on myös koottu paikallisten havaintoja ja tunnelmia Nichollsin murhan paljastumisen jälkeen, ja paikallisten kuvaillaankin olleen ”järkyttyneitä” tapahtuneesta. Uhrista kerrotuista tiedoista on mainittu sukupuolen sekä arvioidun iän lisäksi se, että hänen vaatteistaan oli onnistuttu löytämään vihje siitä, että hän mahdollisesti olisi ollut paikallisen köyhäntalon asukas, jolloin hänen tunnistamisestaan on pyritty tekemään helpompaa.²⁸

Maanantaina 3.9.1888 julkaistussa lehdessä toinen Nichollsin murhaa koskeva uutinen oli otsikoitu ”Murha Whitechapelissa - ruumis tunnistettu”. Uutisessa paljastetaan paljon uutta tietoa uhrista, kuten se, että hän on ollut naimisissa jo useamman vuoden. Uutisessa mainitaan yhtenä ruumiin tunnistajana toimivan hänen vanhin poikansa sekä aviomiehensä, joten uhrin yksityiselämää on pyritty tuomaan esiin ihmisille. Uutisessa kuvaillaan Nichollsin eläneen ”epäonnekkaan” elämää, koska hän joutui asumaan köyhäntalossa. Nicholls myös liitetään tähän ”epäonnekkaaseen” luokkaan, koska hänen elämäntyylinsä kuvaillaan olleen ”siveetön”, ja kuinka hänen sekä Emma Smithin ja Martha Tabramin kaltaiset ”epäonnekkaat” naiset juuri suorastaan vain houkuttelivat väkivaltaisia ja murhanhimoisia miehiä heidän kimppuunsa Whitechapelin köyhällä ja pahamaineisella alueella. The Manchester Guardian mainitsee tässä vaiheessa poliisin vielä epäilevän murhien takana olevan rikollisjengin, joka kosta ”erittäin väkivaltaisesti” kaikille niille, ketkä eivät pysty tuottamaan heille rahaa.²⁹

Tiistaina 4.9.1888 julkaistiin lehdessä kolmas Nichollsin murhaa käsittelevä uutinen, joka aiemmasta poiketen koostui paikallisen kuolinsyytutkijan sekä kahden rikostutkintaosaston etsivän tutkijan tekemästä Mary Ann Nichollsin murhaa koskevasta tutkimuksesta, missä mahdolliset tapahtumat

---

²⁷ The Manchester Guardian 1.9.1888 ”Summary of News. Domestic.”, s.7.

²⁸ The Manchester Guardian 1.9.1888 ”Shocking Murder of a Woman in London.”, s. 7.

²⁹ The Manchester Guardian 3.9.1888 ”The Murder in Whitechapel. The Body Identified.”, s. 6.

kerrattiin ja käytiin kaunistelematta ja kiertelemättä läpi, jälleen kerran korostaen murhan ”julmaa” ja ”brutaalia” tekotapaa. Uutisen otsikoksi oli annettu ”Tragedia Whitechapelissa”. Uutisessa jälleen aiemman uutisen tapaan korostetaan sitä, että murhatut uhrit ovat kuuluneet ”epäonnekkaaseen” luokkaan, eli heidän köyhyyttään halutaan tuoda esille, jotta voitaisiin todistaa se, ettei ainakaan raha olisi voinut olla motiivina näille julmille väkivallanteoille. Retorisesti muutosta ensimmäiseen uutiseen ei juuri ole nähtävillä, sillä samat aiheet ja adjektiivit toistuvat tässäkin uutisessä kuin myös parissa aiemmassakin uutisessä. Aikaisempiin uutisiin verrattuna tämän tutkimuksen yhteydessä rikostutkintaosaston tutkijat tosin kommentoivat ensimmäistä kertaa julkisesti epäilevänsä yhden ja saman murhaajan olevan sekä Nichollsin että myös aiemmin tapahtuneiden Emma Smithin ja Martha Tabramin murhien takana johtuen murhien samankaltaisuudesta, mikä on muutos edellisen päivän rikollisjengiepäilyyn. Naisten ”epäonnekasta” luokkaa korostetaan sarjamurhaaja teorian kohdalla jälleen kerran, ja pyritään antamaan kuva siitä, että heidän asemansa yhteiskunnassa on syynä hyökkäyksille.³⁰

Keskiviikkona 5.9.1888 julkaistussa numerossa julkaistiin neljäs Nichollsin murhaan liittyvä uutinen. Otsikkona tässä uutisessa oli ”Whitechapelin murha”. Uutisessa kerrottiin poliisin pitävän silmällä tiettyjä epäiltyjä, mutta pidätyksiä ei ollut vielä tehty. Samalla mainittiin, kuinka Nichollsin hautajaiskulujen kustannusten oletettiin menevän elossa olevien läheisten ja sukulaisten kustannettavaksi.³¹ Kyseessä on hyvin pieni, ja suorastaa mitätön ja turhaltakin tuntuva uutinen verrattuna aiempiin Nichollsin murhaa käsitelleeseen uutiseen. Vaikuttaakin hyvin vahvasti siltä, että The Manchester Guardian halusi pitää Nichollsin murhatapauksen esillä sivuillaan keinolla millä hyvänsä, joten tällainen pieni ja hyvin epäolennainenkin uutinen aiheesta riitti pitämään Whitechapelin kauhut pinnalla ja esillä The Manchester Guardianin sivujen uutisissa. Maininta hautajaiskustannusten kuulumisesta uhrin omaisille on hieman outo tapa toimittajalta korostaa jälleen kerran Nichollsin huonoa sosiaalista asemaa yhteiskunnassa.

Torstain 6.9.1888 lehdessä nähtiin viides, kolmen lauseen mittainen Nichollsin murhaa käsittelevä uutinen, mikä oli otsikoitu edellisen päivän uutisesta tutulla ”Whitechapelin murha” otsikolla. Uutisessa ihmeteltiin ja jopa kyseenalaistettiin poliisin hiljaisuutta liittyen mahdollisiin epäilyihin. Uutisen mukaan uskomus oli, että epäiltyjen määrä oli vähentynyt kahteen yksilöön, joista toinen

---

³⁰ The Manchester Guardian 4.9.1888 ”The Tragedy in Whitechapel. The Inquest”, s. 7.

³¹ The Manchester Guardian 5.9.1888 ”The Whitechapel Murder”, s. 8.

”hahmo” tunnettiin lempinimellä ”Leather Apron”, eli suomeksi ”Nahkaesiliina”.³² Tämän uutisen kohdalla uutisessa tulee esiin ensimmäistä kertaa murhaajalle annettu lempinimi ”Nahkaesiliina”, mikä oli The Star-lehden päätoimittajan Ernest Parken pari päivää aiemmin The Starin uutisoinnissa käyttämä lempinimi. Parke oli kuullut tämän lempinimen useiden Whitechapelin alueen prostituoitujen haastattelujen kautta, kun Whitechapelin prostituoidut olivat kertoneet kyseisellä lempinimellä kulkeneen henkilön uhkailleen useampaa Whitechapelin prostituoitua.³³ ”Nahkaesiliinan” kohdalla Manchester Guardian seurasi jälleen muiden lehtien esimerkkiä uutisoinnissaan, kun se teki uutisen muiden lehtien tavoin ”Nahkaesiliinasta” pari päivää muun lehdistön jälkeen.

Viidennen Nichollsin murhaa käsittelevän uutisen jälkeen Manchester Guardianissa ei julkaistu Whitechapelin murhien sarjaan tai Mary Ann Nichollsin murhaan liittyviä uutisia enää loppuviikosta, vaan seuraava uutinen koskien Whitechapelin murhia julkaistiin vasta seuraavaan viikon maanantaina, tällä kertaa tosin uuden murhan uhrin muodossa.

Nichollsin murhien uutisointi asetti tuleville murhiin liittyville uutisille esimerkin ja loi niiden uutisoinnille myös hyvin toimivan kaavan. Retorisesti Nichollsin murhaa käsittelevissä uutisissa korostettiin murhien raakuutta ja julmuutta kertomalla vammoista ja murhien tapahtumista erittäin yksityiskohtaisesti, sekä myös muistettiin korostaa Nichollsin ”epäonnekasta” eli huonoa yhteiskuntaluokkaa ja sosiaalista statusta. Uutisten otsikoinneissa käytettiin tarkoituksellisesti erittäin tarkasti valittuja sanoja kuvailemaan Nichollsin murhia, kuten ”tragedia” ja ”shokeeraava murha”.

3.2 Annie Chapmanin murhan uutisointi

Maanantain 10.9.1888 Manchester Guardianissa julkaistiin ensimmäinen Annie Chapmanin murhaa käsittelevä uutinen. Uutinen on otsikoitu hieman provosoivalla tavalla, ”Toinen brutaali naisen murha itä-Lontoossa - jännitystä Whitechapelissa”. Uutisessa kerrotaan, kuinka itä-Lontoon on vallannut ”suuri intensiivinen jännitys”, kun ”jälleen uusi brutaalin murhan kohteeksi joutunut nainen oli löydetty samalla tavalla raadeltuna kuten viime aikoina tehdyt kolme muuta saman

---

³² The Manchester Guardian 6.9.1888 ”The Whitechapel Murder.”, s. 8.

³³ Cook 2012, s. 42-43.

luontoista shokeeraavaa tragediaa”. Uutisessa kirjoitetaan, miten vallitsevat olosuhteet eivät jätä muita vaihtoehtoja kuin sen, että murhaaja on jälleen sama kuin jo kolmen aiemman murhan kohdalla. Uutisessa mainitaan Chapmanin mahdollistaneen oman ”epävarman toimeentulonsa” erilaisilla keinoilla, joista ”jotkut eivät olleet kaikkein arvostettavimpia”, viitaten Chapmanin ”epäonnekkaaseen” luokkaan, johon hän kuului. Uutinen on tähän mennessä kaikista murhiin liittyvistä uutisista suurin kooltaan ja pituudeltaan, koska se käsittää useamman palstan vieden melkein puolen sivun verran tilaa lehdestä. Otsikoksi on valittu ”Jälleen toinen brutaalisti murhattu nainen Lontoossa - jännitystä Whitechapelissa”. Uutisessa kerrotaan yksityiskohtaisesti Chapmanin taustoista ja hänen elämäntyylitään, minkä jälkeen siirrytään aiempien murhien uutisten tavoin kuvailemaan raakaa tekotapaa, Chapmanin saamia vammoja sekä nyt myöskin tapahtumapaikkaa erittäin yksityiskohtaisesti. Hänen sosiaalista luokkaansa muistetaan korostaa aivan jatkuvasti uutisessa, ja erityisesti yhteyttä Mary Ann Nichollsin murhaan tuodaan esille.³⁴

Ensimmäinen Chapmanin murhaan liittyvä uutinen ei siis poikkea Manchester Guardianin valitsemasta uutisointi linjasta, sillä se seuraa hyvin tarkasti jo Nichollsin murhia koskevista uutisista tuttua kaavaa, niin otsikoinnin kuin myös itse uutistekstinkin osalta.

Merkittävin muutos aiempiin murhia käsitteleviin uutisiin sekä myös tulevien murhia käsittelevien uutisten kannalta on kuitenkin se, että ensimmäisessä Chapmanin murhaa käsittelevässä uutisessa aivan ensimmäistä kertaa annetaan yksityiskohtaisempia tietoja jo viimeisessä Nichollsin murhaa käsitelleessä uutisessa esiintyneestä ”mystisestä” oletetusta mahdollisesta murhaajasta, ”Nahkaesiliinasta”. ”Nahkaesiliinan” fyysisiä ominaisuuksia, kuten pituutta ja kehon rakennetta kuvaillaan erittäin tarkasti, hänen ikäänsä arvuutellaan 38–40 vuoden välille ja hiuksien sekä viiksien väri sekä mallikin on silminnäkijähavaintojen mukaan tiedossa. Lempinimen ”Nahkaesiliina” perustellaan tulevan siitä, että oletettu murhaaja pukeutuu aina nahkaesiliinaan. Hänen kerrotaan myös kantavan todella terävää ja isoa veistä mukanaan, mitä hän on myös esitellyt usealle Whitechapelin alueen naiselle, ketä hän näiden kertoman mukaan kiristää. ”Nahkaesiliinan” myös epäillään olevan juutalainen johtuen pukeutumistyylistään ja mahdollisen harjoittamansa

---

³⁴ The Manchester Guardian 10.9.1888 “Another Brutal Murder of a Woman in East London. Excitement in Whitechapel” s. 8.

”käsityöläisammattinsa” takia. Uutisessa mainitaan myös, kuinka lähelle Chapmanin murhapaikkaa oli kirjoitettu seinään viesti ”Viisi. Vielä viisitoista lisää, ja sitten paljastan itseni.”³⁵

Kuvauksessa käytetyt retoriset keinot ovat omiaan lietsomaan pelkoa ja luomaan mystiikkaa sekä kiinnostusta tämän tapauksen ympärille. ”Ison ja terävän veitsen” maininta jättää lukijalle paljon arvailun varaa teräseen todellisesta koosta, joten vain ihmisten mielikuvitus on rajana. Mahdollinen yhteys juutalaisuuteen taas on ollut omiaan lisäämään mahdollista antisemitististä suhtautumista lukijoiden parissa. Antisemitismi oli vuonna 1888 yksi muoto nationalismiin ja rasismiin nousussa missä suuressa roolissa oli nimenomaisesti media. Murhaajan yhdistäminen juutalaisiin on nykytiedon mukaan jälleen *The Starin* aikaansaannoksia, johtuen murhaajasta tehtyjen havaintojen ja kuvailujen takia.³⁶ Tämä ei myöskään ollut viimeinen kerta, kun juutalaisuus nousee esiin uutisissa murhaajan henkilöllisyyden arvuuttelun kohdalla, kuten tulevilla kappaleilla ja luvuilla tullaan näkemään.

Tiistaina 11.9.1888 julkaistussa lehdessä on toinen Chapmanin murhaa käsittelevä, jälleen erittäin suuri, lähes aukeaman kokoinen uutinen. Uutinen on otsikoitu edellistä uutista maltillisemmin, ”East Endin Murha”. Uutisessa kirjoitetaan jälleen Chapmanin murhaan liittyvästä rikostutkinnasta, aivan kuten edellisessäkin uutisessä. Uutisessa käydään läpi poliisin tilannekartoitus ja tapahtumien oletettu kulku tutkimuksen pohjalta, missä nähdäänkin hyvin paljon toistoa edellisen päivän uutisointiin. Uutisen suurin anti onkin poliisin kertomus siitä, että useita pidätyksiä ”Nahkaesiliinaksi” epäiltyjen henkilöiden kohdalla on jo tehty, ja että pääepäillyksi epäillään miestä nimeltä John Piser.³⁷

Laaja, lähes aukeaman sivuinen uutinen on omiaan pitämään murhatapauksen taas kerran pinnalla ja otsikoissa kunnolla, mutta sisällöllisesti uutinen ei kuitenkaan tarjoa mitään uutta aiempiin verrattuna, edes kielellisesti. Uutinen itsessään onkin hyvin samanlainen kuin Mary Ann Nichollsin murhaa koskevasta tutkimuksesta tehty uutinen reilu viikko aikaisemmin, ainoana eroavaisuutena on käytetty hieman neutraalimpi kieli ja neutraalimmat sanavalinnat murhan kuvailussa. Voitaneen

---

³⁵ The Manchester Guardian 10.9.1888 ”Another Brutal Murder of a Woman in East London. Excitement in Whitechapel”, s. 8.

³⁶ Walkowitz 1992, s.238.

³⁷ The Manchester Guardian 11.9.1888 ”The East End Murder. Numerous Arrests. The Inquest.”, s. 6.

siis olettaa myös esimerkiksi poliisin tarkoituksellisesti vältelleen raakojen kielikuvien ja kuvausten käyttämistä turhan paniikin ja sekasorron lietsomisen estämiseksi ja tilanteen rauhoittamiseksi.

Torstaina 13.9.1888 julkaistussa lehdessä on kolmas Chapmanin murhaa käsittelevä jälleen pitkä uutinen, joka vaikuttaa olevan jatkoa tiistain 11.9.1888 rikostutkintaan keskittyvään uutiseen. Se on myös otsikoitu edellisen uutisen tapaan, yksinkertaisesti vain ”East Endin murha”. Erona edelliseen uutiseen on, että tällä kertaa uutista ovat värittämässä taas kerran ”brutaalit” ja raa’at kuvaukset murhan mahdollisista tapahtumista. Uutisessa arvostellaan todella suuresti poliisin toimintaa ja heidän ”saamattomuuttaan” julman ”Nahkaesiliinan” kiinni saamiseksi. Edellisessä uutisessä oli mainittu pääepäillyn John Piserin pidätys, mutta tällä kertaa uutisoitiin, että John Piser oli ystäviensä ja perheensä todistusten avulla pystynyt todistamaan oman syyttömyytensä poliisille, jolloin heidän oli pakko vapauttaa syyttömäksi todettu Piser. Tästä johtuen uutisessa arvosteltiin ja kuvattiin poliisin suorittamia epäiltyjen pidätyksiä täysin ”mielivaltaisiksi ilman mitään todisteita” ja suurin syy poliisin epäonnistumisesta sysättiin rikostutkinnasta vastuussa oleville rikostutkijoille, jotka ”olivat selvästi epäonnistuneet todella pahasti tehtävässään”. Uutisessa todetaan uuden murhan tapahtumisen Whitechapelin alueella olevan nyt lähes mahdotonta ja epätodennäköistä, koska kaikki alueen asukkaat ovat ”hyvin valppaina” ja koska myös ”epäonniseen luokkaan” kuuluvat naiset ovat nyt hyvin epäileväisiä kaikkia ”muukalaisia” kohtaan.³⁸

John Piserin esittäminen ”Nahkaesiliinana” otsikoissa oli Manchester Guardianilta jälleen seurausta muun lehdistön uutisoinnin seuraamisesta, sillä jälleen kerran The Star ja Ernest Parke olivat ensimmäisinä rummuttaneet päivien ajan Piserin olevan kuuluisa ”Nahkaesiliina” ja runnelleet häntä lehtensä sivuilla todella julmin sanankääntein.³⁹ Poliisin toiminnan kritisointi puolestaan oli taas aivan uudenlainen kehityssuunta Manchester Guardianin uutisoinnissa, sillä aiemmissa uutisissa poliisin toimia ei oltu joko kommentoitu yhtään mitenkään, niihin oli suhtauduttu neutraalisti tai mahdollisesti jopa kehuvasti.

Manchester Guardian jatkoi Chapmanin murhaan liittyvässä uutisoinnissaan lähinnä todella lyhyillä, muutaman lauseen mittaisilla uutispätkillään poliisin toiminnan arvostelua seuraavien päivien ajan, kunnes aiheesta uutisointi lakkasi lähes kokonaan noin viikon ajaksi 19.9.1888 julkaistun

---

³⁸ The Manchester Guardian 13.9.1888 ”The East End Murder”, s. 5.

³⁹ Cook 2012, s. 48.

Manchester Guardianin jälkeen. 14.9.-19.9.1888 välillä Manchester Guardianissa julkaistiin neljä uutista, jotka Manchester Guardian yhdisti Whitechapelin murhien sarjaan otsikoiden kautta, vaikka niissä uutisoidut välikohtaukset eivät kuitenkaan liittyneet millään tapaa Annie Chapmanin murhaan tai muihinkaan Whitechapelin alueen murhiin.⁴⁰ Seuraavan kerran Chapmanin murhaan liittyvä uutinen nähtiin torstaina 27.9.1888, kun Manchester Guardian uutisoi John Fitzgerald nimisen miehen tunnustaneen olevansa Chapmanin murhan takana.⁴¹ Seuraavana päivänä kuitenkin uutisoitiin lyhyesti, ettei Fitzgeraldin tunnustus poliisin alustavien tutkimusten mukaan. täsmää silminnäkijähavaintojen kanssa.⁴² Sitä seuraavana päivänä puolestaan uutisoitiin poliisin selvittäneen Fitzgeraldin liikkeen Chapmanin murhayönä täydellisesti, ja varmistaneen näin tutkimusten perusteella, ettei Fitzgerald ole voinut murhata Chapmania ja täten vapauttavan Fitzgeraldin.⁴³

Lyhyiden ja epävarmoihin tietoihin perustuvien uutisten julkaiseminen lehdessä noin viikon hiljaisemman vaiheen jälkeen viestii siitä, että Manchester Guardian halusi kuitenkin pitää aiheen esillä myös oman lehtensä sivuilla, koska se oli selvästi ihmisiä kiinnostava aihe.

Chapmanin murhien uutisoinnissa nähty muutos verrattuna Mary Ann Nichollsin murhien uutisointiin ei ollut lopulta kovinkaan suuri. Määrällisesti molemmista kirjoitettiin saman verran kunnollisia isoja uutisia. Isoin ero esimerkiksi Mary Ann Nichollsin murhien uutisointiin oli lähinnä uutisten laajuudessa. Chapmanin murhaan liittyvät uutiset olivat laajempia ja selvästi kattavampia, mutta yhtä poikkeusta lukuun ottamatta ne olivat retorisesti erittäin samanlaisia murhien väkivaltaista ja raakaa sisältöä korostavia uutisia. Otsikointi seurasi myös hyvin samanlaista kaavaa, joskin yhtä selkeää linjaa otsikoinnin osalta ei Chapmanin murhaa käsittelevien uutisten kohdalla löytynyt. Sisällöllisesti suurimmat muutokset Chapmanin murhaa käsittelevien uutisten kohdalla oli ”Nahkaesiliinan” kunnollisessa esittelyssä ja murhaajan ulkonäön sekä fyysisten ominaisuuksien kuvailussa, mitä ei Nichollsin uutisoinnin yhteydessä vielä ollut. Myös asennoituminen poliisia kohtaan ja eritoten heidän kritisointinsa oli suurimpia muutoksia Chapmanin murhaa käsitelleissä uutisissa Nichollsin murhien uutisointiin verrattuna.

---

⁴⁰ Esimerkiksi The Manchester Guardian 15.9.1888 “The East End Murder”, s. 8 ja 19.9.1888 “The East End Murder. Another Arrest.”, s. 6.

⁴¹ The Manchester Guardian 27.9.1888 “The Whitechapel Murders. A Confession.”, s.7.

⁴² The Manchester Guardian 28.9.1888 “The East End Murder. Reported confession.”, s. 6.

⁴³ The Manchester Guardian 29.9.1888 “The East End Murder. Fitzgerald’s confession.”, s.8.

3.3 Elizabeth Striden ja Catherine Eddowesin murhien uutisointi

Maanantaina 1.10.1888 julkaistussa lehdessä julkaistiin ensimmäinen Elizabeth Striden ja Catherine Eddowesin murhiin liittyvä uutinen. Uutinen on otsikoitu pelkoa, väkivaltaa ja draamaa hyödyntäen: ”Kaksi kauheaa murhaa Lontoossa, jälleen julmuus Whitechapelissa, pelottava silpominen.” Sisällöltään uutinen seuraa aiempien murhien uutisoinnissa nähtyä kaavaa. Uutisessa kerrotaan kahdesta uudesta ”kauheasta samanaikaisesta murhasta, jotka ovat erittäin samankaltaisia viimeaikaisiin Whitechapelin tragedioihin verrattuna”.⁴⁴ Uutisessa kuvaillaan aiemmista uutisista tuttuun tyyliin uhreja ja etenkin heidän vammojaan, hyödyntäen murhan raakamaista luonnetta: toisen naisen kerrotaan olevan ”järkyttävästi silvottu” ja toiselta naiselta kuvaillaan olevan ”käytännössä irrotettu pää”. Annie Chapmanin murhien uutisoinnista tuttu poliisin arvostelu heidän kyvyttömyydestään näiden ”vastenmielisten rikosten” selvittämisessä ja ehkäisemisessä jatkuu heti. Uutisessa kuvaillaan, kuina Whitechapelin asukkaat ja koko paikkakunta on joutunut ”täydellisen tyrmistyksen tilaan”, kun tieto jälleen kahden naisen murhasta aiheutti suoranaisen paniikin paikallisissa ihmisissä, koska mielenkiinto Whitechapelin alueen murhia ja ”paholaismaista Nahkaesiliinaa” kohtaan oli ehtinyt jo ”erittäin ahkerasti hiipua”. Annie Chapmanin ja Mary Ann Nichollsin murhat nostetaan myös uutisessa jälleen esille, kun Striden ja Eddowesin tuoreita murhia verrataan niiden luonteeltaan ja tekotavaltaan edellä mainittuihin murhiin, etenkin kun Striden ruumiin mainitaan löytyneen samalta alueelta kuin mistä Chapmanin ruumis löydettiin.⁴⁵

Toinen Striden ja Eddowesin murhaa koskeva uutinen oli Nichollsin ja Chapmanin uutisten tyyliä tapauksen rikostutkintaa käsittelevä. Uutisen otsikkona oli ”Whitechapelin murhat - tutkinta jatkuu - viimeisimmät tiedot”. Uutisessa käytiin aiemmista tutkintaan liittyvistä uutisista tutulla samalla kaavalla läpi yhtään kaunistelematta mahdollinen tapahtumien kulku ja uhrien kokemat kamaluudet. Uhrien vammat kuvattiin muiden uutisten tavoin jälleen erittäin yksityiskohtaisesti ja murhien raakuutta korostaen. Uutisen mielenkiintoisin nosto on maininta The Timesin uutisesta, missä Whitechapelin murhat oli yhdistetty neljä vuotta aikaisemmin Puolan Krakovassa tapahtuneeseen ”täsmälleen samanlaiseen” rikokseen, mistä ”Galicialaista juutalaista” oli syytetty kristityn naisen raa’asta murhasta ja silpomisesta. Tätä perusteltiin sillä, että fanaattisten juutalaisten keskuudessa oli uskomus, että jos juutalainen oli ”intiimissä kanssakäymisessä” kristityn

---

⁴⁴ The Manchester Guardian 1.10.1888 ”Summary of News. Domestic.” s. 5.

⁴⁵ ”Two Terrible Murders in London. Another Whitechapel Atrocity. Fearful Mutilation.”, s. 8.

naisen kanssa, hän ”sovittaisi syntinsä” tappamalla ja silpomalla ”intohimonsa kohteen”. Näin ollen jo aiemmin esitetty epäily Whitechapelin murhaajan ja ”Nahkaesiliinan” mahdollisesta juutalaistaustasta lisääntyi.⁴⁶

Manchester Guardianin uutisointi keskittyi seuraavan neljän päivän aikana Striden ja Eddowesin murhien tutkintaan. Sisällöltään uutiset eivät muuttuneet juuri ollenkaan ensimmäiseen Striden ja Eddowesin murhien rikostutkintaan liittyneeseen uutiseen verrattuna, vaan ne pysyivät samanlaisina, pois lukien Eddowesin henkilöllisyyden varmistaminen muutama päivä myöhemmin. Ainoa asia, mikä uutisoinnissa oikeastaan muuttui, oli uutisten otsikot. Otsikot vaihtelivat näinä päivinä ”Whitechapelin murhista” aina ”Whitechapelin tragedioihin” ja päättyen taas ”East Endin murhiin”.⁴⁷ Manchester Guardian ei vielä kukaan ollut löytänyt yhtenäistä linjaa Whitechapelin murhien uutisoinnin otsikoinnille.

Seuraava laaja, paljon uutta tietoa sisältänyt uutinen nähtiin 9.10.1888, kun uutisessa kuvailtiin tarkemmin, kuinka murhaaja oli toiminut murhien jälkeen. Uutisessa kerrottiin, miten Eddowesin tappamisen jälkeen murhaaja oli kävellyt Goulston Streetille, pyyhkinyt kätensä ja surma-aseena käytetyn veitsensä uhrilta riistettyyn liinaan ja kirjoittanut liidulla läheisen rakennuksen seinälle tekstin ”juutalaisia ei syytetä turhasta”. Uutisessa korostuukin juutalaisvastaisuus asenne jölleen kerran, kun uutisessa kirjoitetaan, miten ”erittäin valitettavasti” paikalle saapunut poliisi ohjeisti putsaamaan kyseisen kirjoituksen, koska näin toimiessaan ”he tuhosivat erittäin tärkeän vihjeen viranomaisten kannalta, mikä tekstiin oli kirjoitettu”. Uutisessa mainittiin myös ensimmäistä kertaa ”Jack the Ripper”, eli suomeksi ”Viiltäjä-Jack”, kun silminnäkijät olivat kertoneet seinällä nähdyn kirjoituksen käsialan olleen hyvin samanlaista kuin ”Viiltäjä-Jackin” allekirjoittamissa kirjeissä, joiden kopiot poliisi oli laittanut jokaisen poliisiaseman ulkopuolelle näkyviin varoitukseksi.⁴⁸

Perjantaina 12.10.1888 julkaistussa lehdessä Eddowesin murhaa koskevan uutisessa käsiteltiin tapaus perinpohjaisesti jälleen läpi ja referoitiin muutamien mahdollisten silminnäkijöiden kommentteja tapahtumien kulusta ja Eddowesin aiemmasta elämästä. Uutisen suurimpana mielenkiintoisena nostona oli kuitenkin poliisien tekemä havainto 9.10.1888 julkaistussa uutisessa

---

⁴⁶ The Manchester Guardian 3.10.1888 ”The Whitechapel Murders. Resumed Inquest. Latest Particulars”, s. 5.

⁴⁷ The Manchester Guardian 4.10.1888-8.10.1888

⁴⁸ The Manchester Guardian 9.10.1888 ”The East End Murders. Latest Particulars.”, s. 8.

kerrotusta juutalaisvastaisen tekstin kirjoituksen kieliopista: sana juutalainen oli kirjoitettu englanniksi muodossa "Juews", eikä kieliopillisesti oikealla tyyllillä "Jews".⁴⁹

Seuraavana päivänä lauantaina 13.10.1888 julkaistun lehden uutisessa keskityttiin hieman kattavammin tähän kieliopillisesti erikoiseen kirjoitukseen. Uutisessa kerrottiin, miten poliisin mukaan kyseinen kirjoitusmuoto oli erittäin tärkeä johtolanka mahdollisen murhaajan löytämiseksi. Poliisin mukaan East Endin juutalaisten käyttämä kieli oli hybridimurteista, mikä tunnettiin myös jiddishinä, ja heidän oikeinkirjoituksensa sanalle juutalainen olisi "Juwas". Uutisen mukaan poliisi piti tätä vahvana johtolankana siitä, että murha oli suoritettu yhden lukuisten maahanmuuttajien toimesta, joista East End oli "saastunut".⁵⁰ Aiempien antisemitististen suhtautumisten lisäksi uutisoinnissa oli nyt siis nostettu esiin tapauksen ksenofobisiakin piirteitä.

Tiistaina 16.10.1888 julkaistussa lehdessä uutisoitiin, miten poliisilla saattoi mahdollisesti olla johtolanka murhia koskien. Uutisessa kerrotaan, miten poliisin mukaan "ulkomaalainen merimies" allekirjoitti artikkeleita aluksessa, joka seilasi kohti Ranskaa. Merimiehen käsiala oli hyvin samanlaista kuin kirjeissä, jotka oli allekirjoittanut "Jack the Ripper", ja koska miehen tuntomerkit muutenkin vastasivat poliisin tuntomerkkejä, pidettiin häntä mahdollisesti epäiltynä murhaajana. Uutisessa myös samalla kerrottiin, kuinka alemman luokan naiset ovat aseistautuneet veitsillä "Jack the Ripperin" varalta.⁵¹

Perjantaina 19.10.1888 julkaistussa lehdessä uutisoitiin "vastenmielisestä viestistä", kun paikallinen järjestyspartio oli saanut kirjeen oletetulta murhaajalta, joka oli otsikoinut kirjeensä hyytävästi: "From Hell". Uutisessa siteerataan koko kirje, missä mahdollinen murhaaja kertoo lähettäneensä järjestyspartion johtajalle yhdelle murhatuista naisista kuuluneen munuaisen puolikkaan ja kertoi itse syöneensä toisen puolikkaan. Kirjeen lähettäjä myös uhkaa lähettävänsä murhavälineenä käytetyn verisen veitsen järjestyspartion johtajalle. Kirje on allekirjoitettu ikään kuin nimimerkillä "Catch Me When You Can". Uutisessa kerrotaan, miten juuri Catherine Eddowesilta oli poistettu munuainen murhatyön yhteydessä, joten kirjeen aitoutta ei poliisin mielestä ollut syytä väheksyä. Varsinkaan, kun useampi kuin yksi lääkäri oli varmistanut kirjeen mukana tulleen puolikkaan

---

⁴⁹ The Manchester Guardian 12.10.1888, "The Whitechapel Murders. The Mitre Square Inquest and Verdict", s. 8.

⁵⁰ The Manchester Guardian 13.10.1888, "The Whitechapel Murders", s. 8.

⁵¹ The Manchester Guardian 16.10.1888, "The Whitechapel Murders", s. 8.

munuaisen tosiaan olevan ihmisen vasen munuainen. Uutisessa mainitaan järjestyspartion johtajan kertoneen, että munuaisen ja kirjeen jälkeen hän sai vielä uuden postikortin, missä oletettu murhaaja ivaili hänelle ja hänen kyvyttömyydelleen löytää murhaaja.⁵²

Tämä oli myös viimeinen uutinen liittyen Elizabeth Striden ja Catherine Eddowesin murhiin. Samalla myös koko Whitechapelin murhista uutisointi loppui jälleen hetkeksi aikaa aivan kuin seinään, koska 19.10.1888 julkaistun The Manchester Guardianin numeron jälkeen lehdessä ei julkaistu yhtäkään tapaukseen liittyvää uutista ennen kuin vasta seuraavan kerran Mary Jane Kellyn murhan yhteydessä.⁵³

3.4 Mary Jane Kellyn murhan uutisointi

Ensimmäinen Mary Jane Kellyn murhaa koskeva uutinen julkaistiin lauantain 10.11.1888 The Manchester Guardianin numerossa. Uutinen oli otsikoitu kauhua viljellen ”Uusi Whitechapelin murha. Kauhea naisen silpominen Spitalfieldissä. Murhaaja pakeni”. Uutisessa kuvaillaan, kuinka alueen ihmiset ovat tyrmistyneitä ja miten ”barbaarisuudessaan” murha on pahempi kuin mikään viidestä aiemmin Lontoota viiden kuukauden aikana shokeeranneista murhista. Uutisessa Mary Jane Kellyn yhteiskuntaluokkaan viitataan kuvailemalla hänen kuuluneen ”epäpuhtaaseen luokkaan”. Uutisessa kuvaillaan jälleen uhrin vammoja kaunistelematta, eli miten hänet on ”silvottu barbaarimaisesti” ja ”käytännössä leikattu paloiksi”. Esiin nostetaan myös aiempien tapausten kohdalla esitetty idea siitä, että tekijä olisi teurastaja koska hän osaa selvästi käsitellä veistä. Myös murhaajan mahdollinen ulkomaalaistausta nostetaan uutisessa esille, kun mainitaan käsitys siitä, että murhaaja todennäköisesti työskentelee yhdellä lukuisista laivoista mitä Lontoossa seilaa.⁵⁴

Toinen Mary Jane Kellyn murhaan liittyvä uutinen julkaistiin maanantain 12.11.1888 numerossa. Otsikkona uutisella oli ”Kauhea murha Whitechapelissa. Anteeksipyyntö epäillyille. Useita pidätyksiä”. Uutisessa käydään läpi lähinnä lääkäreiden lausuntoja uhrin kuolinajasta muutamia tunteja ennen ruumiin löytämistä, jotka ovat ristiriitaisia silminnäkijöiden antamiin kommentteihin,

---

⁵² The Manchester Guardian 19.10.1888, ”The Whitechapel Murders. A Revolting Communication”, s. 6

⁵³ The Manchester Guardianin numerot 20.10.1888-9.11.1888.

⁵⁴ The Manchester Guardian 10.11.1888, ”Another Whitechapel Murder. Terrible Mutilation Of A Woman In Spitalfields. Escape Of The Murderer.”, s. 8.

joiden mukaan hänet olisi nähty kaupassa maitokaupoilla vain pari tuntia ennen ruumiin löytämistä. Uutisessa kerrotaan, kuinka itse Yhdistyneen kuningaskunnan kuningatar esittää ”armollisen anteeksipyyntönsä” kaikille syyttömäksi todetuille Mary Jane Kellyn murhasta epäiltynä pidätetyille henkilöille. Uutisessa myös kerrotaan tapauksesta, missä ”Jack the Ripperinä” esiintynyt mies oli pahoinpidelty väkijoukon toimesta ja hänet pidätettiin väkijoukon huutaessa ”lynkatkaa hänet!”.⁵⁵

Kolmas Mary Jane Kellyn murhasta kertova uutinen julkaistiin The Manchester Guardianissa 13.11.1888. Uutinen oli otsikoitu ”Whitechapelin murha. Tutkinta ja tuomio. Salamurhaaja vieläkin paossa.”. Uutinen itsessään on aiemmista murhista tuttu tutkinnan läpikäyminen, ja se käydään läpi aivan samalla tavalla kuten muiden murhienkin kohdalla samanlaisissa tutkimusta käsittelevissä uutisissa. Jälleen kerran tapahtumien kulkua kuvataan kaunistelematta ja raakuuksia säästelemättä. Kellyn vammoja kuvataan taas erittäin yksityiskohtaisen tarkasti, kun kerrotaan esimerkiksi siitä, miten ”hänen silmänsä olivat ainoa jäljellä oleva merkki ihmisyydestä, kun kaikki muu hänen kasvoistaan ja kehostaan oli pistelty ja viillelty niin, että oli mahdotonta sanoa mistä liha alkoi ja mihin viillot päättyivät”. Uutisessa myös kuvaillaan silminnäkijähavaintojen mukaan tekijää, ja mainitaan, kuinka silminnäkijähavaintojen antamat tiedot ovat ”tarkempia ja paljon yksityiskohtaisempia kuin yhdetkään poliisin aiemmin antamista tiedoista”.⁵⁶

Seuraava murhaan liittyvä uutinen julkaistiin maanantaina 19.11.1888 hyvinkin yksinkertaisella ja pelkistetyllä ”Whitechapelin murha” varustetulla otsikolla, eli tällä kertaa monikkomuoto ”murhat” oli jätetty otsikosta kokonaan pois. Uutinen käsitteli sisällöltään poliisin epäilyjä Birminghamilaista miestä kohtaan, koska tämä sopi murhaajan tuntomerkkeihin ja koska hän oli lähtenyt Lontoosta aikaisella junalla Mary Jane Kellyn murha-aamuna, joskin miehellä oli alibi ja hänet vapautettiin. Uutisessa kerrottiin poliisin jatkavan johtolankojen tutkimista ja tapauksen selvittämistä.⁵⁷ Tämä uutinen oli myös viimeinen Mary Jane Kellyn murhaan liittyvä ja sitä käsittelevä uutinen. Samalla se oli myös kokonaan viimeinen Whitechapelin murhiin liittyvä ja niitä käsittelevä uutinen The Manchester Guardianin sivuilla vuoden 1888 puolella.⁵⁸

---

⁵⁵ The Manchester Guardian 12.11.1888, ”The Terrible Murder In Whitechapel. A Pardon For Any Accomplice. Several Arrests.”, s. 8.

⁵⁶ The Manchester Guardian 13.11.1888, ”The Whitechapel Murder. Inquest And Veridct. The Assassin Still At Large.”, s. 8.

⁵⁷ The Manchester Guardian 19.11.1888, ”The Whitechapel Murder.”, s.8.

⁵⁸ The Manchester Guardian 20.11.1888-31.12.1888.

4. Päätelmät

The Manchester Guardianin uutisoinnin retoriikassa tapahtuva muutos keskittyy graafisiin kuvailuihin väkivaltaisista murhista sekä toinen toistaan revittelevimpiin otsikoihin niihin liittyen. Lehti korostaa valitsemallaan retoriikalla tapauksen verisyyttä ja raakalaismaista luonnetta, mikä on sensaationhakukselle aikalaislehdistölle tyypillistä. Suurin muutos nähdään otsikoihin valitussa retoriikassa, missä aina uuden murhan ensimmäisen uutisen kohdalla pyritään korostamaan uuden murhan raakuutta ja julmuutta edelliseen murhaan verrattuna. Murhaajan mahdollisesti lähettämät kirjeet ja hänelle annetut lempinimet eivät nousseet The Manchester Guardianissa aivan yhtä suureksi huomion keskipisteeksi. The Manchester Guardian oli myös aikalaislehdistön tyylille uskollisesti muiden lehtien uutisoinnin armoilla omien uutistensa ja otsikoidensa kanssa, kun se seurasi hyvin tarkasti esimerkiksi *The Starin*, *The Timesin* ja muiden sunnuntailehdistöjen asettamia raameja aiheen uutisoinnissa.

Uutisoinnista välittyvät myös myöhäisviktorianisen ajan sosiaaliset ongelmat. Uutisissa suhtautuminen murhien uhreihin, eli prostituoituihin naisiin on vähättelevää ja heidän yhteiskunnallista asemaansa korostavaa, ikään kuin syyttääkseen murhatuksi joutumisesta heidän harjoittamaansa ammattia tai sosiaalista statustaan. Tällainen suhtautuminen oli myöhäisviktorianisen ajan keskiluokkaisille ihmisille tyypillistä, joten ei ole ihme, että The Manchester Guardian käyttää retoriikassaan tällaista suhtautumista uhreihin, sillä se palvelee keskiluokkaisten ihmisten omia tarpeita sanomalehtien parissa. Myös Whitechapelin alueen kuvaileminen murhapaikkojen muodossa tuki keskiluokkaista narratiivia ja yleistä käsitystä siitä, että Whitechapelin alue tosiaan oli niin pahamainen, likainen ja törkyinen alhaisen kansan pesäke kuin mitä yleinen ilmapiiri jo 1880-luvulla, sekä aiempinakin vuosikymmeninä oli Whitechapelista ja East Endista antanut jo ymmärtää.

Ajalle tyypillisiä sosiaalisia ongelmia käsitellään uutisissa myös käytetyn antisemitistisen ja ksenofobisen retoriikan myötä. Murhaajan yhdistäminen East Endiin pakolaisiksi tulleisiin ulkomaalaisiin juutalaisiin ilman kunnollisia perusteita oli ajalle tyypillistä antisemitismiä ja ksenofobiaa. Uutisoinnissa tapahtuva jatkuva murhaajan olemuksen ja ulkonäön ulkomaalaisten piirteiden korostaminen oli omiaan lietsomaan Lontoossa vallitsevaa rasismia jo valmiiksi huono-

osaisia ulkomaalaisia kohtaan, jota The Manchester Guardian näin ollen omalla retoriikallaan pystyi levittämään.

Merkittävä muutos The Manchester Guardianin retoriikassa ilmenee myös uutisoinnin suhtautumisessa Lontoon poliisiin ja sen toimintaan. Aluksi on nähtävissä positiivista, tai ainakin neutraalia suhtautumista viranomaisia kohtaan, mutta murhien lisääntyessä ja väärin sekä turhien pidätysten lisääntyessä myös lehden kritiikki poliisia kohtaan kasvaa. Lehti myös jakaa turhautumisensa viranomaisiin siltä osin, että heidän mukaansa poliisi turhaan panttaa ja pidättelee murhaan liittyviä tietoja toimittajilta sekä kansalaisilta.

Lähteet ja kirjallisuus

Alkuperäiset lähteet:

The Manchester Guardian

Huhtikuu 1888 - joulukuu 1888

Tutkimuskirjallisuus:

Cook, Andrew. "Jack the Ripper", Amberley Publishing, 2012. [E-kirja]

Curtis, Lewis Perry. "Jack The Ripper & The London Press", Yale University Press, 2001. [E-kirja]

Walkowitz, Judith R. "City of dreadful delight: narratives of sexual danger in late-Victorian London", University of Chicago Press, 1992. [E-kirja]

Internet-lähteet:

The Guardian Digital Newspaper Archives, The Guardian Archives, <https://theguardian.newspapers.com/paper/the-guardian/5077/> (viitattu 15.5.2022).

"The Guardian reaches one million digital subscriptions milestone", The Guardian, <https://www.theguardian.com/gnm-press-office/2021/dec/14/the-guardian-reaches-one-million-digital-subscriptions-milestone> (viitattu 15.5.2022).

"The History of Guardian", The Guardian, <https://www.theguardian.com/gnm-archive/2002/jun/06/1> (viitattu 15.5.2022).